

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **V. K. S.**, nar. X
st. přísl. X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4 – Nusle

o žalobě proti rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 10. 1. 2022, č. j. MV-192692-3/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Ministerstvo vnitra (dále „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 26. 10. 2021, č. j. MV-123310-14/VS-2020, zamítlo žádost žalobce o udělení státního občanství České republiky pro nesplnění podmínky uvedené v § 14 odst. 2 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství

České republiky, ve znění účinném do 31. 1. 2022. Proti danému rozhodnutí brojil žalobce podaným rozkladem, který ministr žalovaného žalobou napadeným rozhodnutím zamítl.

2. Dle § 14 odst. 2 zákona o státním občanství platí, že *státní občanství České republiky lze udělit, pokud žadatel prokáže, že se na území České republiky skutečně zdržuje alespoň v rozsahu jedné poloviny doby pobytu, jak je stanovena v odstavci 1 písm. a) až c). Do této doby se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území České republiky, pokud jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 2 po sobě jdoucí měsíce, nebo ze závažného důvodu 6 po sobě jdoucích měsíců; závažným důvodem je zejména těhotenství a narození dítěte, vážné onemocnění, studium, odborné školení nebo pracovní cesta.*
3. Podle § 14 odst. 1 zákona o státním občanství platí, že *státní občanství České republiky lze udělit, pokud má žadatel na území České republiky povolen trvalý pobyt ke dni podání žádosti nepřetržitě a) po dobu alespoň 5 let, b) po dobu alespoň 3 let, jde-li o žadatele, který je občanem státu Evropské unie, nebo c) po dobu, která společně s bezprostředně předcházejícím oprávněným pobytem na území České republiky dosahuje alespoň 10 let. Do doby pobytu požadované v písmenech a) a b) se započítává doba jakéhokoli oprávněného pobytu na území České republiky před dosažením 18 let věku.*
4. Ministr žalovaného ve svém rozhodnutí uvedl, že pro splnění podmínky dané v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství je nutné, aby se žadatel ke dni podání žádosti zdržoval na území České republiky více než 2 roky a 6 měsíců. To v případě žalobce nebylo splněno, jelikož žalobce prokázal délku skutečného pobytu pouze v rozsahu 1 roku a 4 měsíců. Při posuzování splnění dané podmínky je nutné zohledňovat pouze a jen období, jež bezprostředně předchází podání žádosti. Toto období prokazuje nebo vyvrací kontinuitu integrace do společnosti v České republice ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Dle ministra žalovaného by bylo absurdní, aby byla naplněna daná podmínka v případě, že by např. žadatel měl po dobu 10 let povolen trvalý pobyt, ale v posledních 5 letech před podáním žádosti by na území České republiky nepobýval. V takovém případě by došlo ke zpretrhání vazeb s Českou republikou a rovněž i zásadnímu narušení procesu integrace do společnosti v České republice. K námitce týkající se rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2018, č. j. VS-4667/835.3/2-2016, ministr žalovaného uvedl, že je nepodstatné, že žalobce od 21. 9. 2011 do 21. 9. 2016 na území skutečně pobýval. Nyní posuzovaná žádost totiž byla podána dne 11. 5. 2020 a rozhodné období je tak od 11. 5. 2015 do 11. 5. 2020. Ministr žalovaného dodal, že žalobce nenaplnuje podmínky dle § 15 odst. 2 zákona o státním občanství pro prominutí splnění podmínek dle § 14 odst. 2 stejného zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. V podané žalobě **žalobce** namítá, že výklad správních orgánů § 14 odst. 2 zákona o státním občanství není správný. Toto ustanovení nestanoví, že rozhodné období, ve kterém se má posuzovat zdržování se na území České republiky po dobu 2 let a 6 měsíců, musí být v posledních 5 letech před podáním žádosti. Ke dni podání žádosti měl žalobce povolen trvalý pobyt již 14 let (v roce 2006 mu byl povolen trvalý pobyt na 10 let a v roce 2016 mu byl prodloužen na dalších 10 let). V těchto 14 letech žil na území České republiky jednoznačně dobu delší než 2 roky a 6 měsíců, jak plyne i z rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2018, č. j. VS-4667/835.3/2-2016. Ministr žalovaného prezentoval absurdní příklad - dle jeho výkladu zákona by pro splnění zákonných podmínek bylo možné, aby žadatel žil v České republice 2 roky a 6 měsíců a další 2 roky a 6 měsíců byl nepřítomný. V takovém případě by ještě nedošlo k narušení procesu integrace? Posouzení procesu integrace nemůže

být spojeno s touto částí zákona. Délka pobytu není kritériem pro integraci do české společnosti. Pro splnění podmínky integrace postačí integrace pouze v jedné z oblastí (pracovní, rodinná, sociální). Žalobce je přitom integrován v oblasti sociální a pracovní. To, že pracoval v Evropské unii, neznamená, že byly přetřhány vazby s Českou republikou, jelikož i v zahraničí žil spolu s českými občany a komunikoval česky.

6. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce v podané žalobě opakuje stejné námitky, které vznesl již v podaném rozkladu. S těmi se ministr žalovaného již vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí.

III. Posouzení žaloby

7. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování ministra žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce k podané žalobě doložil přílohy, které však neoznačil jako navrhované důkazní prostředky. V posuzované věci je navíc sporné čistě právní posouzení věci. Provádění jakýchkoliv důkazů by tak bylo zbytečné, jelikož dokazováním se zjišťuje zejména skutkový stav, nikoliv právní názor, který mohou účastníci uplatnit ve svých podáních.
8. Mezi účastníky je sporné, zda splnění podmínky zdržování se na území České republiky dle § 14 odst. 2 zákona o státním občanství je nutné splnit v posledních 5 letech před podáním žádosti či kdykoliv před podáním žádosti.
9. K soudnímu přezkumu rozhodnutí o neudělení státního občanství soud předesílá, že „*na udělení státního občanství nemá cizinec ze zákona právní nárok, neboť je výsostným právem státu určit, se kterým cizincem ‚vstoupí‘ do státoobčanského svazku.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 As 182/2020-45)
10. Soud opakuje, že podle § 14 odst. 1 zákona o státním občanství platí, že *státní občanství České republiky lze udělit, pokud má žadatel na území České republiky povolen trvalý pobyt ke dni podání žádosti nepřetržitě a) po dobu alespoň 5 let, b) po dobu alespoň 3 let, jde-li o žadatele, který je občanem státu Evropské unie, nebo c) po dobu, která společně s bezprostředně předcházejícím oprávněným pobytem na území České republiky dosahuje alespoň 10 let. Do doby pobytu požadované v písmenech a) a b) se započítává doba jakéhokoli oprávněného pobytu na území České republiky před dosažením 18 let věku.*
11. Ustanovení § 14 odst. 2 zákona o státním občanství odkazuje na první odstavce stejného ustanovení za účelem zjištění délky pobytu. Z prvního odstavce si nicméně nelze „půjčit“ pouze číslo udávající nutnou dobu pobytu. Toto ustanovení totiž stanovuje délku pobytu podle postavení žadatele (3 roky pro občany státu EU; 10 let, do čehož se započítává délka trvalého pobytu a bezprostředně předcházející oprávněný pobyt; nebo ve zbývajících případech 5 let). Je nutné nejprve stanovit, pod kterou z těchto 3 kategorií žadatel spadá. Pro výklad § 14 odst. 2 zákona o státním občanství je tak nutné aplikovat celý § 14 odst. 1 stejného zákona, nejenom pouze číslo 3, 5 nebo 10 (let). V poslední větě § 14 odst. 1 zákona o státním občanství je výslovně uvedeno, že pro doby pobytu uvedené v písmenech a) (zbývajících 5 letá kategorie, kam spadá i žalobce) a b) (občani EU), *se započítává doba*

jakéhokoliv oprávněného pobytu na území České republiky před dosažením 18 let věku. Je-li v tomto ustanovení výslovně uveden případ, kdy se započítává veškerá doba oprávněného pobytu na území České republiky, je nutné dle městského soudu dospět k závěru, že u ostatních případů nespadajících do tohoto vymezení, je nutné započítat dobu pouze bezprostředně předcházející době podání žádosti. To dle soudu jednoznačně plyne z použitého spojení „*ke dni podání žádosti nepřetržitě*“ v § 14 odst. 1 zákona o státním občanství.

12. Soud rovněž dodává, že první věta samotného § 14 odst. 2 zákona o státním občanství používá přítomný čas (*zdržuje*), což rovněž odůvodňuje výše uvedený názor soudu. Toto ustanovení nepoužívá ve své první větě čas minulý, jež by více odůvodňoval správnost výkladu zastávaného žalobcem.
13. Městský soud upozorňuje i na své rozsudky ze dne 23. 2. 2022, č. j. 5 A 89/2020-33 (body [21] a [23]) a ze dne 12. 5. 2020, č. j. 3 A 209/2018-38 (bod [35]), kde soud rovněž vycházel z předpokladu, že se potřebná doba zdržování se na území České republiky dle § 14 odst. 2 zákona o státním občanství posuzuje v posledních 5 letech před podáním žádosti.
14. Dle soudu je tak správný výklad správních orgánů, dle kterých se za rozhodné období má považovat období posledních 5 let předcházejících podání žádosti.
15. Dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství platí, že *státní občanství České republiky lze udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.*
16. Městský soud souhlasí s žalovaným, že přestože již v § 13 zákona o státním občanství je jako podmínka stanovena nutná integrace do společnosti, i v § 14 stejného zákona je míra integrace duplicitně kontrolována. Tento smysl právní úpravy vyplývá z důvodové zprávy k § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, kde je uvedeno, že „*základním a nutným předpokladem pro integraci žadatele do společnosti je skutečnost, že žadatel se na území České republiky delší dobu fakticky zdržuje. Proto návrh požaduje, aby žadatel prokázal, že se na území České republiky skutečně zdržuje v rozsahu alespoň jedné poloviny doby pobytu požadované v odstavci 1, přičemž jsou dále stanovena kritéria pro posouzení resp. výpočet toho, kdy lze považovat pobyt žadatele za nepřerušovaný, resp. v jakých případech se k faktickému přerušování pobytu žadatele na území České republiky nepřiblíží.*“
17. Soud souhlasí s žalobcem, že výklad správních orgánů znamená, že žalobce mohl v posledních 5 letech před podáním žádosti žít nejprve alespoň 2 roky a 6 měsíců v České republice a následující téměř 2 roky a 6 měsíců mimo území České republiky, aby byla splněna podmínka stanovená v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství. Soud souhlasí s žalobcem, že i tato doba by mohla znamenat narušení procesu integrace. Jak bylo nicméně uvedeno, kritérium integrace je kontrolováno nejenom § 14 zákona o státním občanstvím, ale i § 13 stejného zákona. Zároveň je zcela na zákonodárci, za jakých podmínek bude udělovat státní občanství cizincům. Stanovil-li jako kritérium délku pobytu a u té zvolil právě délku alespoň 2 let a 6 měsíců v posledních 5 letech před podáním žádosti, není na soudu, aby takové pravidlo nerespektoval z důvodu nelogičnosti takové právní úpravy. Soud dodává, že tato nelogičnost (duplicitní kontrola stejné podmínky) nedosahuje takové závažnosti, aby nebylo možné dospět k výkladu právní normy v souladu se záměrem zákonodárce.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

18. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26.06.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.